

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА

ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.

ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.

ПРЕПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
БЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

* * * — Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошалице — Пред-
стапе у народном позоришту — Људождери на железници.

Кад сам први пут те вид'о
У шуми си тада била
Не девојка, мислио сам,
Нег' из горе, да си вила

И други пут вид'о сам те
Кад по пољу бреше цвеће
Кажва вила, анђ'о божји
Што међ' нама грешним леће.

И трећи пут, сад те гледам
Ал' и љубим уста твоја,
И сада си најлепша ми,
Јер си сада, само моја!

Јула 1894 г.

Б. М. ЈОС.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од

Јан. М. Веселиновића.

(9)

ПРВИ ДЕО

О Д М Е Т Н И К

(НАСТАВАК)

— Ва им' оца и сина и светог дука. Амин!...

И онда поче кадити прво свећу, онда себе, па ку-
ћане по реду и старешинству... За тим отпоче молитва
у којој је старац призивао све божје угоднике да по-
могну дому и народу његовом: здрављем и берићетом...
Чак је призивао и „добре“ и „зле“ духове: добре да му
помогну, а зле да се одклоне од дома његова... Дуго је

трајала та молитва његова; много је прошло док старац
учини последњи поклон метнувши крст на се. Онда се
окрете.

— На здравље вам молитва! — рече благо и весело
као да није мало час викао.

Млађи приђоше руци и оцу и матери и онда засе-
доше за вечеру.

За вечером се водио обичан, домаћи разговор. Го-
ворило се о вршидби коју је требало сутра почети.

— Бога ми, децо, пожурите. Има се доста посла ове
јесени... Ето, морамо и овога женити!

И показа руком на Станка.

— Бога ми, и реда је, — вели Петра, мајка Станкова.
Станко оборио главу.

— Како да није реда?... Ја и Иван чекамо да нам се
синови једног дана заплачу!.. Вере ми, да и' не иженимо
ове јесени, — би руљали ка' волови!

Сви се око совре засмејаше, само Станко не. Њему
тек сад пуче пред очима, сад тек виде шта хтеде Лазар
учинити с њим. Та он је пуцао на њега, он га хтеде
убити!...

— Него, не знам коју ли је луду овај лудак наш'о?..
Иван ми рече да је онај његов бацио око на ону Севића.

Станку застаде залагај. Као да му неки докопа срце
и трже га, такав бол осети.

Он скочи и побеже на поље.

— Еј, море!.. смејао се старац. — Бајаги, стиди се!..
а овамо би полетео четвороношке да се жени!... Добро
добро!.. Хе — хе — хе — хе!.. Је л' бабо, да је луд?..

— Ха — ха — ха — ха!.. смејала се мајка. Па млад
је... стиди се!... Оди вечерај, рано!

— Море, мани вечере!... Не би ти он сад окусио
па да су царске ђаконије!... Ха — ха — ха — ха!..
смејао се старац.

ЉУДОЖДЕРИ НА ЖЕЛЕЗНИЦИ

ПРИПОВЕТКА МАРКА ТВЕНА

Враћао сам се из Сен-Луја на запад. Тек што смо променули
воз у Индији а у наш вагон уђе човек око својих педесет година,
врло озбиљна изгледа и узе место поред нас. И одмах се упозна-
смо. Читав сат разговарасмо о разним стварима; мени се учини да
је то врло образован човек, јер је својим говором све нас јако ин-
тересовао. Сазнавши да сам из Вашингтона, непознати господин
узе да ме пита за разне ствари, за конгрес и сазнадох да врло до-
бро разуме политички живот престоницки и да до ситница познаје
навике и карактер сенатора и представнике парламента. На првој
станици појавише се на прозору нашег вагона два човека. Је-
дан рече.

— Е, Харисе, ако ми то учиниш, никад ти нећу заборавити,
и вечно ћу ти бити захваљан!

Помедах у сапутника: очи му сијају чудно. Мора бити те
речи пробудише у њему какву пријатну успомену. По одмах за
тим поглед му се помрачи и поче далеко негде блудити.

— Допустите да вам причам једну чудну епизоду из мога жи-
вота. Молим вас само да ме не прекидате.

Наравно, ја обедах и он ми исприча ону, чудну причу. Он
е говорио са одушевљењем а говор му је био важан и озбиљан.

Прича непознатог човека

19 децембра 18... год. путовао сам железницом из Сен-Луја у
Чикаго. Било нас је 24 путника све мушкарци. Сви смо били врло
добро расположени и на брзо се међусобно упознасмо. Изгледало
је да ће путовање тећи пријатно. Нико ни сањао није о несрећи
која нам се приближавала.

Око 11 сати у вече поче снег да пада. Прошавши поред мале
насеобине Валден, воз уђе у велику ненасељену пустињу. Ветар не-
мајући никаквих препрека дувао је по безграничној равници, тера-
јући пред собом гдне сметове снега, велике као океанске таласе.
Наш воз тешком муком пробијао је снежна брда, која се као ци-
новски гробови низаху на путу. С времена на време воз је застај-
кивао пред неким наносима. Стаде разговор; место веселости наступи
забринутост. Сваког је страшила мисао да мора своје кости оста-
вити овде у снегу, у пустињи, 50 миља далеко од људи.

Око два сата по поноћи тргнем се и опазим да воз стоји.
Ужасна мисао сину ми у главу: ми ето затрпани у снегу. Зачу
се узвик.

— На посао, сви!

Путници поскочише. Лопате, руке, даске, све, све је то ради-
ло и разгртало снег с пута. Страшна беше слика то: гомила људи,
у првој ноћи бори се са мећавом а све то осветљује чудна лампа
на локомотиви.

Није много требало па да се уверимо о залудности нашег
посла. Чим ми прочистимо пут, мећава га опет затрпа. Па онда
чуємо да се и сама машина покварила. Да је, дакле, пут и био

— Па и ти, брате, много га дираш! — рече Петра прекорно. Ето дете и недовечера!...

— Море, бабо, ћути!.. Нека га! Зар си ми ти свакад довечерала!... Остави ти младости њено, није он гладан! А док се они смејаше, Станко је муке мучио!

Његово, скоро детињско срце, отрова на један пут љубомора, силна, бесна, страшна љубомора... Дакле, Лазар га хтеде убити за то, да би га склонио с пута!..

И створи му се страшна слика пред очима: као, он мртав... Из главе му лопи крв и мозак... Отац, мајка, браћа, снаје, синовци, синовце — све јада и нариче... Њега спуштају у црну земљу... Око његова тела купе се црви; преко његова лица вуку се хладне змијурине... А тамо? Лазар се смешка на Јелицу; његов му је отац проси и она полази... Прилазе олтару...

Он дрекну као рањен звер... У његовој души букну нешто... То беше гнев... Он је растао нагло као квасац, и... испуни га свега... И душа, и срце, и... сваки дамар његов постаде гневан на Лазара...

Да је то њему Лазар казао, да је бар он ма шта опазио — он би и опростио. Али... Лазар хтеде њега убити само за то да не узме Јелицу. А у Станковим очима, тај грех беше већи од сваког другог греха... Да му је Лазар не знам какву пакост учинио, да му је узео све до голе кости — и то би му опростио. Сетио би се детињства, младости, друговања, братске пажње и... опростио би му!...

Али, Лазар хоће Јелицу. И то мучки!... И још хтеде да га убије!...

А... то му не може опростити!...

И он осети мржњу, силну, страшну мржњу према Лазару... Она беше велика. Он није хтео само да убије Лазара, он је хтео да га уништи да једна љуљка од њега не остане!...

И та га мржња поче преображавати. Он је осећао како постаје други, сасвим други човек...

Право веле: у човеку је све: и добро и зло; обе клице леже у њему. Коју више дражиш она јаче и осваја.

Да Лазар није подстакао злу клицу у души Станковој, она би остала у њему мирна као јагње, успавана, пу би ту закрљжала и са свим изумрла... Он би био добричина, миран, благ, скроман; правио би се мањи од макова зрна, поштовао старије, волио млађе; живео би у миру са суседима; склањао би се да га не дирају: молио би и преклињао и горе од себе да га не вуку по судовима да се парби с њима... Мира ради попуштао би

па ма штетовао... Једном речи, био би то миран сељанин: давао би Богу божје, и цару царско, и бегу бегово, и никад се, ама једном речцом не би противио.

Али дарнута је клица зла. А она је буре барута. У то буре Лазар је бацио варницу и — барут је букнуо...

Сад — не заустави!... Груды Станкове постадоше вулкан, који је бацао све а није примао ништа. Никакви разлози више не могоше њиме овладати; ништа на свету не би га могло задржати да не убије Лазара...

Он је био човек свога доба. Јуче млеко мајчино, данас љути рис, јуче миран земљорадник а данас велики војвода!... У тренутку се решавао на све. И међући све на коцку — он је морао победити... Није се освртао на прошлост, није мислио о будућности — њему је само садашњост била пред очима... Она му је говорила:

— Убиј Лазара!...

— Јест, убићу га!... Убићу га ка' муву!... Да пирнем — нештаће га!.. Сад ми је мањи од мрава, а лакши од паперка!

И погледа у небо па се стаде заклињати Богу, звездама и плавом небу да ће убити Лазара...

Ходао је немирно по воћу; капу забацио на затиљак те му ветрић хлади врело чело...

— Јест!... Убићеш га, али куда ћеш онда?.. Знаш ли: ко убије и њега убију?.. шапуташе му један глас.

Он се трже. Заиста, тако је. Ако он убије Лазара, убиће и њега. И онда, Јелица опет неће бити његова.

То га запрепасти и готово поколеба... Зар да се одрекне Јелице?.. Па како ће да проживи оне дане до смрти?...

Е, али како да остави Лазара?.. Зар да не казни греха његовог?.. И зар неће Лазар — ако у животу остане — опет мучки покушати да му живот узме?...

Душа га заболи... Ништа црње — мислио је — нема од живота његовог... Та докле је год могао погледати у напред, видео је само патњу и неизвесност.

Стајао је као на ивици неког понора не могавши се решити ни на шта.

— Да га убијем!...

— А куд ћеш онда?...

— У гору!... сени му кроз главу... Јест, у гору!... И кад тамо будем, онда се не сме нико такнути Јелице!... Она само може моја бити!...

(Наставиће се)

слободан, точкови на машини били су прекр'ани. Измучени и немоћни вратисмо се у вагон и почесмо да размишљамо о страшном положају нашем. Ране нисмо имали са собом, — а у томе је баш и била главна наша несрећа. Смрзнуте се нисмо могли јер је било доста угља. Кондуктер је тврдио да би се сваки покушај да се пешке прође кроз снег завршио смрћу. Тако дакле беше немогућно ни помоћи да затражимо. Ваљало се покорити судбини — спас или смрт од глади!

Све се смири — на пољу је бесвила мећава. Дуга, зимња ноћ, која се чињаше е неће проћи, прође. На истоку поче слабо да руди. Путници почеше да се мешкоље; и, подижући се, један за другим, погледаху кроз прозор. Страшно: у околини нигде живе душе, само пространа, бела равна преко које бесни олуја.

У дугу дану шетали смо по вагонима, говорили смо мало, али смо мислили много. Још једна овако страшна ноћ, па онда наступа глад.

И опет сину јутро и мину дан, а помоћи ни од куда. Тако четири дана; ноћу смо сањали ручкове и колаче, а сутра дан слушали музику црева. Свирепи глад нам је претила. Осећасмо нешто ужасно; сваки је мислио на нешто страшно, али није смео да икаже.

Прође шести дан; седми нас затече у страшном положају: бледи, измучени са самртничким лицем. Дакле крај! Али, најзад, тајна и страшна мисао, мораде се јавити. Ричард Гостон из Миносети, високи блед човек са мртвачким погледом, подиже се. Сви су знали шта ће наступити.

— Господо, даље се не може трпети. Дошао је час ми треба да решимо: ко ће од нас да умре, да би нахранио остале.

Устаде мистер Џон Уиланс из Илиноиса

— Господо, ја дајем свој глас за преподобнога Џејмса Сојера из Тениса.

Г. Адамс из Индијане предложи г. Данијела Слота из Њу-јорка. А г. Чарлс Лангдон истаче Самуела Боуена из Сен-Луја.

Слот узе реч:

— Господо, ја одбијам од себе ту почаст да будем изабран за паприкаш ја се одричем у корист г. Џона Ван-Постранда из Новог Џерсеја.

— Ако нема ко шт. против, рече г. Гастон, то онда да уважимо жељу штованог г. предговорника.

Али пошто је г. Постранд енергично протествовао то онда паде и Словов предлог. Тако исто одбише Сојер и Боуен из истих разлога.

Г. Басколи из Охија: „Ја предлагам да збор учини избор и гласање.“

Г. Сојер: „Господо, ја свечано протествујем противу таког начина избора. Така је радња незаконита и неподесна. Предлажем да збор избере председника и секретара и тада да приступимо к послу.“

Г. Бел из Охајо: „Господо, ја протествујем. Сад није време за формалности и церемоније. Ето, толико време гладујемо. Сваки изгубљен тренутак скупо нас стаје и повећава нам страдање. Предлажем да се донесе резолуција...“

Г. Постранд: „Џентлмени, ја сам овде странац: из деликатности нећу имати част...“

(НАСТАВАК)

— Шта, Настасија Филиповна! Зар ви познајете и Настасију Филиповну? запитала ђенерал.

— Да; свега сам лан у Русији, и већ сам чуо за ту лепотицу, одговори кнез, и ту исприча како се нашао с Рогожином и шта му је овај говорио.

— Где сад новости! рече ђенерал, пошто је с необичном пажњом саслушао причу и значајно посматрао Гању.

— То је само безобразлук и ништа више, промрмља у забуни Гања, — трговачки синчић лумпује. Ја сам о њему већ нешто дочуо.

— Та и ја сам, брате, слушао о њему, прихвати ђенерал. — Настасија Филиповна испричала је сву анегдоту, одмах после оних мнџуша. Но сада је овде нека друга ствар. Ту сада заиста стоји милион и... страст. Оно, страст је то безобразна, али је опет страст; а познато је, на шта су та господа способна у своме пијаном заносу!... Хм... Да не изађе отуда нека анегдота! заврши ђенерал замислено. —

— Ви се бојите милиона? насмеја се Вања.

— А ти га се, ваљда не бојиш?

— Како се вама чини, кнеже, — окрете се на мах овоме Гања — је ли то какав озбиљан човек, или је само, онако, безобразник? Како је ваше мишљење?

Гања се морало десити нешто необично, кад је он поставио ово питање. Баш као да се некаква нова и необична идеја зачедила у мозгу његовоме и нестрпеливо синнула у очима његовим. Тако се исто искоси на кнеза и ђенерал, који се искрено и простодушно узнемирио; но он као да не очекивао од кнеза бог зна каквога одговора.

— Не знам како да вам кажем, одговори кнез, само ми се учинило, да је он много страсан, и то некако чудно. Он, као да је и сада још болан. Врло је могућно, да ће се још првих дана, овде у Петрограду, на ново разболети, нарочито ако буде бекријао.

— Тако? Вама се тако учинило? ухвати се ђенерал за ту идеју.

— Да, тако ми се учинило!

— Е, онда ће се и анегдота оне врсте поновити, и то, не после неколико дана, него још до мрака, још данас, рече ђенерал подрумлииво Гањи.

— Хм!... Разуме се... Онда ће сва ствар зависити од тога, шта сене у њезиној глави, рече Гања. А ви већ знате каква је она.

Али ипак пројекат о комисији је био извршен. Гастона изабраше за председника, г. Блака за секретара а господу Халкомба и Балвина за чланове.

За овим наступом сата одмор. Звонце зазвони и избор опет отпоче и предложи кандидате за жртву: Џорџа Ферјусона из Кентуки, Љусена Хермана из Луизијане и Месика из Колораде.

Г. Родере из Мисура затражи реч.

— Г. председниче, ја би да поправам вашу резолуцију и унесем нов један став тим да се г. Херман замени и узме на његово место Луције Харис из Сен-Луја, то је човек свима познат и сви га јако ценимо. Разуме се, ја сам далеко од помисли да тим бацим каку сенку на поштовану личност и карактер дентмена Хермана, ја га исто тако, као и сви ценим и поштујем. Но ви сте сви, нема сумње, могли приметити да је он омршавио и нико не може порицати да је комитет погрешно што је њега предложио за ручак...

Председник: „Молим господина из Мисура, да седне на своје место. Председник не може допустити да се комисија вређа. О овој ствари нека, дакле, збор реши.“

Г. Холд из Вирџиније: „Ја, са своје стране предлажем другу поправку: да се г. Месика замени другим кандидатом — г. Харвејем из Орегона. Могу вам рећи да је суров живот овога човека учинио да је његово месо по све неукусно. Али, господо, да ли је сад овде реч о укусу? Зар имамо времена да се препиремо таким маленкостима? Не, господо; главно је за нас храна, тело, раз-

— А каква је осече се ђенерал, који бејаше јако убуђен. — Чујеш ти, Гања, немој се ти мени данас тако много противити, него се постарај, да будеш како ваља... Хм!... Што си уста тако напућно?... Гаврило Ардалионићу, није ли већ време рећи: за што ми овде о томе говоримо? Разумеј ти, да су моји интереси у тој ствари; било овако, или онако, ја ћу ствар решити у моју корист. Тоцки је одлучан, а и ја сам са свим уверен. И по томе што ја сада желим, то искључно иде у вашу корист. Промисли се и сâм, или ми можда не верујеш? Сем тога, ти си човек... човек... — једном речи — човек паметан, и ја сам се уздао у те... а ово сада, ово је... ово...

— То је главно, допуни Гања, помажући и у овај мах збуњена ђенерала; на уснама му заигра горак осмејак који не хтеде крити. Он је гледао ватреним погледом право у очи ђенералу, и као да је желео, да овај прочита у том погледу све његове мисли. Венерал поцрвене и плану.

— Да бо'ме, ум је најглавнији! подстаче он, а оштро поче посматрати Гању. — Смешан си ти човек, Гаврило Ардалијонићу! Ја видим, да се ти радујеш доласку тога трговчића, јер налазиш изласка за се. Требао си паметно радити од почетка; ту је требало да се појми и поступа с обе стране часно и отворено; или, ако не то, — требало је бар из раније предупредити и не компромитовати друге, тим пре, што је времена било и сувише, па чак и сада га има (ту ђенерал подиже обрве), и ако је остало само још неколико сахата. Јеси ли ме разумео? Разумеш ли? И хоћеш ли, или не ћеш у самој ствари? Ако не ћеш, кажи ми и свршен посао. Нико те неће задржавати, Гаврило Ардалијонићу, нико те насилно у гвожђа не гони, ако ти само видиш ту гвожђа.

— Хоћу, полугласно али стално рече Гања, па обори очи и заћута.

Ђенерал беше задовољан. Он је истина плануо, али се видело да се каје, што је тако далеко заишао. Он се на мах окрете кнезу, а преко лица му пређе немиран осмејак; беше му криво што је кнез био ту и чуо све што се ту говорило. Али се за тренут умири: један поглед на кнеза беше довољан да га умири.

— Охо! узвикну ђенерал посматрајући рукопис, који му је кнез поднео, — та ово је калиграфија! Види де Гања, какав је то таленат!

На дебелом веленовом листу написао је кнез средњевековним руским шрифтом ову фразу:

„Смирени игуман Пафнутије својеручно“.

— Ето то је, — објасни кнез необично задовољно и одушевљено, — то је прави потпис игумана Пафнутија на

мери тела, количина и тежина а не таленат и генеје не образованост. Ја остајем, дакле при свом.

Г. Морган: (са узбуђењем) „Ја сам одлучно противан томе предлогу. Дентмен из Орегона је стар па баш и ако је корпулентан и крупан то је у костима а не у месо. Пита се сад: хоћемо ли ми овде супу од њега да правимо или што друго? Овде се просто неко спреда са нашим патњама кад се предлаже тај скелет из Орегона! Не, не господо. То је обмана. (Аплауз и одобравање).“

Ствар дође на гласање после дуге дебате и пропаде... Г. Харис био је придодат оној тројници кандидата. За тим се приступило избору. Пет пута се гласање понављало и почињало, јер се није могао да постигне споразум. При шестом гласању би изабран г. Харис: за њега су сви дали свој глас, само он не.

Тада г. Радвеј предложи збору другу двојицу кандидата и предложи ко ће сутра да буде спреман од њих за ручак. Предлог је био примљен.

(СВРШИТЕ СЕ)

једној слици четрнајестог века. Ти наши стари игумани и митрополити умели су лепо да се потписују и то јом како укусно и како брижљиво! Није могуће, генерале, да ви немате бар Погодинско издање? А ево, овде сам на писао другим шрифтом из прошлог столећа. Нека сам слова написао друкчије; ово је шрифат трговачки, а ово шрифат писана узет са обрасца (имао сам један) — и као што видите то је све вредно папже. Погледајте само ова округла слова *о* и *а*! Ја сам употребио француски начин у руским словима; то је тешко, али је лепо испало. А ово је диван ориџиналан шрифат, ево ова фраза: уердност све надмашава. А ово је рукопис руско-писарски, или, ако хоћете — војно-писарски. Овако се пише званичан акт каком важном лицу; ово је опет округли шрифат, славни *црни* шрифат, црним мастилом написан, али врло укусно. Калиграф не би употребио ове потписе, или боље рећи ове покушаје потписа, ове незавршене полурепиће — ево видите, — а кад погледате на њих у целини, онда видите како из тога провирује душа војничког писара: таленат оће слободе, али је оковратник војнички добро за дугме прикончан, видите како се дивно види дисциплина и у самом потпису! Ту скоро изненадио ме је један такав образац, и то јом да знате где? — у Швајцарској! Е, ово је овде прост, обичан, али чисти енглески рукопис: даље од тога уметност не иде: ту је све лепота и бисер! Ево вам опет француске варијације, коју сам позајмио од једнога францускога племића: онај исти енглески шрифат, само је ова црна линија нешто дебља и црња него у енглеском, и гле, — како је пропорција светлости нарушена; видите како су дуги потези измењени, нешто округлији, и слободнији а та је слобода најопаснија ствар! Потези ваља да су укусни; ако то испадне за руком, ако се ухвати сразмера, онда се тај потез не може ни с чим упоредити, мора се човек заљубити у њега.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Плодовићи писци. Као најплоднији писац старог доба сматра се *Плиније старији*, који је написао, по сведочанству његовог сина Плинија млађег, врло опширну природну историју у 37 књига, а на основу дела 2500 старих писаца. У средњем веку био је највреднији писац *Ханс Сакс*, који је оставио потомству преко 6000 песничких и драматичких дела. *Де-Вега* написао је 1800 комедија и 402 драме, а *Воштер* је издао равно 100 књига својих дела. *И. И. Мозер*, чувени писац зборника новијих закона у Германији, написао је 500 опширних дела, од којих је једно у 60 књига *in quarto*, а друго — у 35 књига *in octavo*. Да препише оно што је он урадио за један дан, преписивачу је требало најмање 5—6 дана.

Човечји глас. Доктор *Делонс*, у својим истраживањима, о човечјим гласу, дошао је до закључка, да су најстарији становници Европе били тенори. Савременици наши — њихови потомци — већ су баритони, а унуци биће басови. Расе, као нпр. негарска и њој сличне, одликују се много вишим гласом, него беле. Човечји глас има својство да с годинама постаје нижи; тако нпр. тенор од 16 година може у 25 години постати баритоном, а у 35 година — басом. Риђи људи имају много виши глас, него црномањаст; први су обично сопрани, а други — контраалти и басови. „Тенори, вели *Делонс*, имају финији и уређенији глас, док басови — јачи и потмулији. Људи од науке и образовани већином имају низак глас, док људи прости, који мало мисле, имају висок“. До ручка је глас виши, него после ручка. Паметни и пажљиви певачи, као што се зна, избегавају алкохолна пића, а нарочито тенори; басови могу их пити без икакве штете. Али на југу има више тенора, а на северу басова; тако нпр., по речима *Делонса*, готово сви славни француски тенори родом су из Јужне Француске, а басови из северних округа.

ПОШАЛИЦЕ

Из разговора. — Ја с мојом Мицом тако добро стојим као да сам верен и прстенуван с њом

— А ја са мојом Станом тако рђаво као да сам њом већ ожењен.

Учван син — Тата, ама данас има лепо јело за ручак.. По чини се прво слово са П..

— Патлиџани?

— Пије

— Пиринач?

— Није

— Па шта је онда?

— Кисео купус...

* * *

Узрок. Сретну се два пријатеља

— Шта је теби, отпоче један, те си пијан, кад ти иначе врло умерено живиш?..

— Знаш, жена ми се разблела, па тражим нашег доктора; и ево већ сам био у седам кавана а јом га нисам нашао.

* * *

Ушеса — Глаумцу долази кредитор. Овај љутит.

— Ух, ви сте тринаести кредитор који ми данас долази у посету. То није добар знак за вас.

— Дакле, за мене, опет нема новаца, вели поверилац.

— Наравно, али тешиште се, ни они остали дванајсторица нису ништа добили.

* * *

Шта је кокетовање?

— Вештина, да се туђе срце задобије, а стоје не изгуби.

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У недељу, 18 септембра:

(ДНЕВНА ПРЕДСТАВА)

ЗАПИСИ БАВОЛОВИ

Позоришна игра у три чина написали Араго и Вермон, превео Милан Видуловић. — Игра 11 особа (7 мушких и 4 женске). Главне су улоге: Вилхелмина, бароница ронкроска (гђа Гргурова), Марија, жена кћи (гђица Јурковићева), Робен (г. Стојковић), Жан Готје, зидар (г. Рајковић), Грофица Серни (гђица Нигринова), Маркиз Лормен (г. Павловић), Рапинијер (г. Станишић), Валентин (г. Динуловић), Жиранка (гђа Тодосићка). Немо особље: Гости и гошће на играци. Догађа се у Пиринејима и у Паризу. — Редитељ је г. *Гавриловић*. („Баволови записи“ представљани су први пут 28 новембра 1868 године, последњи пут 9 фебруара 1891; сад се представљају 13-ти пут).

* * *

(ВЕЧЕРЊА ПРЕДСТАВА)

ПУТ ОКО ЗЕМЉЕ

Позоришна игра у пет чина, с предигром, написали А. Д. Енери и Жил Верн, превео с француског Душан А. Ђокић. — Игра 29 особа (24 мушке и 5 женских). Главне су улоге: Филиас Фог (г. Миљковић), Еричбалд Керенки (г. Станишић), Фикс (г. М. Петровић), Паспарту (г. Динуловић), Стјуарт (г. Илија Станојевић), Соливен (г. Љ. Станојевић), Ралф (г. Тодоровић), Флапаган (г. Павловић), Кромарти (г. Барбарић), Мустафа паша (г. Стојковић), Поглавица инђијаначки (г. Д. Јовановић), Ауда (гђица Поповићева), Немеа (гђица Јурковићева), Накаира (гђа Тодосићка), Маргарита (гђа Гавриловићка). Немо особље: Мриари, феласи, свештенаци брамински, инђијанци, факири, чланови особењачког клуба, железнички чиновници, бајадере, играчице, Малајке, полицајци, војници амерички, Инђијанци. Догађа се у Лондону, Мисру, Инђији, на острву Борнеу, у Америци, на мору, у Ливерпулу и у Лондону. — Редитељ је г. *Гавриловић*. („Пут око земље“ представљан је први пут 2 априла 1879 године, последњи пут 5 јуна ове године, сад се представља 71 ви пут).

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

К Л У Ч

ЗА ЛАКО ИЗНАЛАЖЕЊЕ СТЕПЕНА СРОДСТВА

НАПИСАО

Атанасије М. Поповић

ПРЕДАВАЧ БОГОСЛОВИЈЕ

С благословом Његовог Високопреосвештенства Архиепископа београдског и Митрополита српског, Господина Михаила.

Цена 1.20.

Може се добити само у радњи Витомира Марковића и Павловића у Београду и Земуну.